

DE FINALE

 Kolonel A. P. P. Visser, oud-voorzitter VOV

Dit is mijn laatste hamerstuk. Zoals u waarschijnlijk weet wordt de voorzitter van de VOV geacht een actief dienende militair te zijn. En dit gaat voor mij per 1 juni veranderen. Ik zal dus de voorzittershamer moeten overdragen aan een opvolger. Ik ga achter mijn geraniums zitten en zal een paar spiegeltjes aan mijn kozijnen monteren, zodat ik de straat kan inkijken. Mocht u zich ongerust maken dan is dit niet nodig. Ik verzeker u dat ik me prima zal vermaken na mijn vertrek uit militaire dienst.

Na 39 jaar ben ik gaarne bereid om plaats te maken voor ambitieuze collega's. Aangezien op het moment dat ik dit schrijf het AOW-gat nog niet is opgelost, heeft men mij gevraagd om langer te blijven, maar dat heb vriendelijk doch resoluut afgewezen. Door langer te blijven zou de bevorderingsgang nog meer vertragen en dat wil ik u niet aandoen.

Ik heb nooit spijt gehad dat ik ooit heb gekozen om officier te worden bij de verbindingdienst. Een geweldig leuke baan waarbij je allerlei interessante en totaal verschillende functies kunt vervullen. 'Job hoppen' met sociale zekerheid. Wat wil je nog meer. Persoonlijk wil ik elke drie jaar wel weer iets anders. Natuurlijk zijn er ook nadelen. Je kunt meestal niet elke dag op je fiets naar je werk en als je wordt uitgezonden is dit redelijk belastend voor het thuisfront. Maar de optelsom was voor mij altijd positief.

Ik was laatst op het operationeel seminar van de CLAS. Elk jaar komen alle kolonels en brigadegeneraals van de CLAS een aantal dagen bijeen om zich te verdiepen in een operationeel onderwerp. Tijdens het diner hebben we alle jaarlieden weer gezongen. Er was een enorm gevoel van saamhorigheid en teamgeest. Als ik iets heb gewaardeerd de afgelopen 39 jaar dan is het dit aspect. Niemand neemt dit van ons af en het is in mijn ogen een essentieel element van ons beroep. Dit is wat ons uniek maakt.

“Maar de optelsom was voor mij altijd positief.”

Als het om leven en dood gaat is het ook onmisbaar. Zonder saamhorigheid en teamgeest ga je de oorlog niet winnen. Alhoewel ik heb aangegeven dat niemand het gevoel van teamgeest en saamhorigheid van ons kan afnemen, moeten we er wel in investeren. Het is geen maatschappelijke tendens om veel privétijd te besteden aan werk. Er bestaat daarom de neiging om deelname aan sociale activiteiten te verminderen. Dit zie ik als een risico. Dit wordt nog eens versterkt door het feit dat we tegenwoordig een bedrijfskantine hebben en alle messes zijn afgeschaft.

Vroeger, toen de aarde nog plat was, ging iedereen elke middag gezamenlijk in de mess lunchen en was er elke vrijdagmiddag een werkmansborrel. Die tijd krijgen we niet meer terug.

De VOV is een springlevende vereniging die elk jaar een aantal activiteiten organiseert. Misschien dat u bovenstaande in overweging neemt op het moment dat u besluit wel of niet deel te nemen. Ik wens iedereen en de vereniging al het beste toe in de toekomst. Bedankt dat ik uw voorzitter mocht zijn.